

Života jasmem a stínem.

Na starých mexi-ckých bojištích.

Chej vám podati obrázky našich starých mexických bojišť — píše Frank G. Carpenter, proslulý cestovatel, známý v nejširších kruzích amerického štenářstva. Mírním místem, kde americká krev byla prolita a americká vítězství dobytá v pozdějších letech čtyřicátých. Během má poslední doby do Mexika navštívil jsem většinu těchto míst a udělal fotografie krajiny, jak vypadá dnes. Mexická válka započala 24. dubna 1846 a trvala téměř dva roky. Stála nás na penězích \$166,000,000 a těch, kdož byli zabiti neb zemřeli během války, čítá se na 25,000. Válka založila Rio Grande jako naši národní hranici. Zajistila nám nárok na Texas, který Mexikáni stále brali v pohybnost a při závěrku války vzali jsme skoro polovinu tehdejšího mexického území, v čemž zahrnuje byla California, Arizona a Nové Mexiko. Kdybychom měli válku s Mexikem nyní, výlohy na penězích a oběti na životech lidských budou nesmírně větší a nepohybně byli bychom donuceni zabrat ostatek země, buď jako protektorát neb jako část únie.

Toto všecko pouze úvodem. Jest to daleký hlas z dnešního Mexika k omu z 1846. Rozdíl v čase jest šedesát sedm let a rozdíl v celkových podmínkách jest nade všecko pomýšlen. V 1846 Mexiko bylo řídké zalidněno. Mělo pouze několik cest a žádné železnice. Válka většinou vedena byla na poušti; naši vojáci pochodovali a jejich zásoby byly dopravovány na hřbetech mezků a ve vovzech. Bylo jim zakoušeti ty největší svízele. Časem armády byly decimovány nemocí, a když gen. Scott pustil se z Puebla, aby udeřil na Město Mexiko, zanechal nejméně čtvrtinu celé své armády v nemocnicích posledního města.

Počáteční bitvy války bojovány byly na severu. Sváděny byly blíž ústí Rio Grande a gen. Zachary Taylor, jenž později dosáhl prezidentství Spojených Států za své služby, byl vrchním velitelem. Dvě první velká bojiště byla blíž Brownsville, Tex., města, které jest nyní středem farmářské krajiny a spojeno železnici se všemi částmi Spojených Států. Tehdy známo bylo jako Fort Brown a byla to jedna z pevností na pomoci, mající posádku pouze asi 900 Američanů. Když Mexikáni jí oblehli, měla osmnáct děl šestilicerních a střeliva byl nedostatek.

Dvě první bitvy války se udály, když gen. Taylor spěchal na pomoc Fort Brown. Byl poslán národní vládou do Corpus Christi v 1845 s rozkazy, aby odrazil možný vpád do texasského území a bylo to v březnu 1846, kdy bylo mu nařízeno překročiti sporné území mezi Nueces a Rio Grande řekami. Mexikáni jej varovali, aby nechodil dále, a když nastoupil pochodem, gen. Arista, velitel mexické hotovosti, uvědomil gen. Taylora, že to považoval za zahájení války naší zemí.

O něco později Fort Brown byla obležena a gen. Taylor spěchal jí na pomoc. Nejprve utkal se s mexickou armádou v Palo Alto, osm mil od Brownsville. Gen. Taylor měl 2,000 mužů a 250 vozů a gen. Arista měl 6,800 Mexikánů, z nichž 800 bylo jízdy. Bitva trvala pět hodin a skončila americkým vítězstvím. Čtyřicet Američanů bylo zabito a poraněno, kdežto Mexikáni ztratili více než šestkráté tolik.

Přítel zápas byl tři míle od Fort Brown, v rokli v Resaca de la Palma. Tento zápas sveden byl den po bitvě u Palo Alto a Taylor opětně zůstal vítězem. Více než 1,000 Mexikánů bylo zabito neb poraněno a správa rozšířila se po celých Spojených Státech, že válka s Mexikem bude bojována až do krajnosti. Kongres přijal pak resoluci v zájmu vyvolání 50,000 dobrovolníků a pravidelná armáda byla rozmnožena na 30,000 mužů.

val mu čestný meč. Stal se modlou hodiny. Byl nazýván zamlouvaně "starým Zachem" a jeho způsoby a zvyky byly přirovnávány k oněm gen. Winfielda Scotta, vrchního velitele armády, jenž později vedl válku v jižní části Mexika. Gen. Scott byl velikým vojákem, avšak byl věčně na parádě. Potrpěl si na pompu a okázalost, kdežto "starý Zach" byl v tomto ohledu jeho pravým opakem. Měl za sebou již dlouhou kariéru v armádě a proslul v bojích s Indiány. Byl velitelem setniny ve válce z r. 1812 a více než o dvaecet roků později dobyl velikého vítězství nad Indiány v bitvě u Okeechobe ve Floridě.

Přítel velký zápas po onom u Resaca de la Palma byl u Monterey, kam nyní jede se po dráze z Laredo. Já urazil tu cestu v pěti neb šesti hodinách a našel na její konci živé město 100,000 lidí. Nebyla jich tam ani pětina, když gen. Taylor město obléhal. Jeho cesta vzala několik týdnů.

Byla udělena koňmo s armádou 6,700 mužů, z nichž většina byla pěších. Nebylo žádných železnic v Mexiku a skoro žádných ve Spojených Státech. Většina té cesty vedla přes poušť a země poskytovala málo výživy. Když Američané dorazili do Monterey, našli je v rukou 10,000 mexických vojáků. Město bylo opevněno. Zdi byly pokryty děly a ulice a domy zabarikádovány a rovněž děla tam rozestavena. Kolem města byly pevnosti a nejméně z těchto byl biskupský palác na vrhu k jihozápadu.

Během mého pobytu v Monterey chodil jsem po městě, navštívil Grand Plaza a jiná města, která Mexikáni opevnili a vysílali na periferii a vyhledal si místa, kde tvrze stály. Starý palác žilí kostel na jih od Monterey, kde hlavní bitva svedena, dosud stojí a jest kolem něho kamenná zed dneš. Našel jsem několik starých amerických děl dosud ležících na úbočí a bylo mně řečeno, že nebylo s nimi hnuto ode dne bitvy. Při útoku na město, gen. Taylor dobyl ostatní tvrze napřed a naposled tuto. Nyní měl obsazeny všechny výšiny kolem města a začal je bombardovati, mezitím co jeho lidé prodrali se skrze barikády a dostali se skoro až na Grand Plaza. Tehdy Mexikáni, kteří ztratili mnoho vojáků, vyšli s bílou vlajkou a vzdali se.

Opustiv Monterey, koupil jsem si lístek do Saltillo, které leží sedmašedesát mil k jihu, abych navštívil město, kde bitva u Buena Vista byla bojována. Saltillo jest kapitálním městem státu Coahuila. Leží na sklonku náhorní roviny asi míli nad mořem a jest zdravotním resortem, jakož i obchodním a průmyslovým středem. Bojiště nalezá se nedaleko od železnice, asi sedm mil dále na jih a jest tam stanice zvaná Buena Vista zrovna v onom místě.

Zde gen. Taylor utkal se s gen. Santa Annou a porazil jej, ačkoli poslednější měl čtyřikráté tolik vojska. Z armády gen. Taylora vzal kongres značnou část, tak aby gen. Scott energičtěji mohl vésti kampaň na jihu. Taylor měl méně než 5,000 mužů, kdežto Santa Anna měl přes 20,000. Mexická armáda byla tak velká, že Santa Anna pokládá to za střelostnost, aby se Američané pustili do bitvy. Vyvalil tudíž gen. Taylora, aby se vzdal. Byla poslána odpověď zpět, která později stala se kampaňním heslem a pomohla ve zvolení Taylora za prezidenta. Byla:

"Gen. Taylor nikdy se nevzdává."
Druhy potom Mexikáni poslali družinu pod bílou vlajkou zeptat se, nač "starý Zach" čeká, a on poslal zpět následující:
"Gen. Taylor čeká na gen. Santa Annu, aby se vzdal."
Víceco toto událo se kolem 22. února, den Washingtonových narozenin. Den na to zápas započal dopravy. Američané byli zprvu zabráněni zpět a v jednu chvíli sdělo se jako by bitva byla strážena. Gen. Taylor dal pak svůj proslulý rozkaz Braggově dělostřelstvu. Zněl: "Dejte jim jež šib trouchu kartáčů, setniku Braggu."

Braggovo dělostřelctvo rozloženo bylo na nedalekém vrhu. On vyslal pravý děšť železných koulí do mexických řad a to způsobilo mezi nimi zmatek a konečně útek. Bitva trvala dva dny, a když noc druhého dne nadešla, nepřátelské armády zaujímaly asi tytéž posice jako onoho jitra. Naši lidé spali na poli, a když slunce vyšlo, shledalo se, že Mexikáni přešli.

V tomto zápase 20,000 Mexikánů bylo poraženo méně než 5,000 Američany. Jejich ztráty byly asi 2,500 zabíjených a raněných a 4,000 se pohřešovalo. Naše ztráty byly jenom něco málo přes 700, avšak byla to skoro šestina naší celé hotovosti. Gen. Lew Wallace praví, že Američané byli byli bitví častěji během tohoto zápasu, nežli jest hodin ve dni, ale že o tom nevěděli, že byli poraženi. Srazili opět řady a bojovali a bojovali a srazili řady a konečně vyrvali vítězství ze spárů porážky.

Bojiště u Buena Vista jest nyní pusté a holé. Páda kolem pokryta jest pelyňkem a kamením a jedinou zelenou vegetací jest strom, pod nímž polní nemocnice gen. Taylora stála během onoho zápasu.

Bitva u Buena Vista byla posledním větším bojem na severu. Skončila službu gen. Taylora v Mexiku, a jak jsem pravil, učinila z něho hrdinu amerického lidu. Při svém návratu do Spojených Států přijat byl s velkým nadšením a to i přes tu okolnost, že rád se držel v pozadí.
Bylo to v těchto zápasech, kde gen. Grant, tehdy druhý poručík, hrál již úlohu. Grant praví, že válka byla nespravedlivá. Jefferson Davis vedl jednomu pluku mississippičských dobrovolníků v bitvě u Monterey a gen. Robert E. Lee započal svoji službu v Mexiku s gen. Woolem. Lee byl později přeložen k armádě Veracruzské a sloužil tak dobře, že byl povýšen na plukovníka.

První boj v jižním Mexiku byl ve Vera Cruz a vrchním velitelem byl gen. Winfield Scott, jenž vedl armádu odtamtud přes hory a na Město Mexiko. Scott měl 12,000 mužů a Mexikáni měli jenom 5,000, avšak Vera Cruz byla chráněna pevnostmi San Juan de Ulloa v přístavu a oni se domnívali, že to bylo dostatečnou ochranou pro město. Scott udeřil na Vera Cruz z pozemské strany a podařilo se mu vysaditi celou armádu bez odporu. Z lodí vystoupil 9. března o dva týdny později město i pevnost se vzdaly.

Po té Američané pustili se do hor. Urazili asi šedesát mil, když vešli do Cerro Gordo průsmyku a tam bojovali bitvu toho jména, zabíjence 3,000 mužů, pět generálů a čtyřicet děl. Dále prodrali se horami a udeřili na město Puebla, ležící na náhorní rovině asi sedmašedesát mil od hlavního města. Puebla má nyní přes 100,000 obyvatele a jest jedním z industriálních středů Mexika. Má veliké bavlnárny a několik továren. Má překrásné residence a jednu z nejvelikolepějších katedrál na světě. Když tam Scott dorazil, mělo asi 50,000 obyvatele a velká armáda očekávala jej ve Městě Mexiku. Mezitím rozmohla se nemoc mezi jeho lidmi při přechodu přes hory. Sedm z jeho pluků bylo rozpuštěno a americká hotovost klesla na něco přes 10,000, z nichž polovička byli rekruti.

Scott zanechal 2,500 svých vojáků, mezi nimi raněné a nemocné, v Pueble a s ostatními táhl na hlavní město, kde věděl, že očekává jeho armáda asi pětkráté tak silně jako jeho vlastní. On měl pouze 7,300 mužů, kdežto Mexikáni měli 36,000.

Dostal se šťastně přes hory a do malého údolí, v němž leží Město Mexiko. Real se těsně poděl jezer a první utkal se a nepřítel u Churubusco, kde dobyl veliké vítězství. Bojoval s Mexikány opět u Molina del Rey a opět před sámkou v Chapultepec, kde prezident mexický nyní bydlí. Zvítězil všude a 14. září mexická armáda se vzdala a — on vstoupil vtrhl do kapitolu.

Během jeho operací v údolí Mexika, celková strážena gen. Scotta byla 2,703 mužů, mezi nimiž bylo 383 důstojníků.
Ztráta Mexikánů byla více než 7,000 na zabíjených a raněných a Scott zabil jich 3,700. Američané

zajali jich 3,700. Scott zůstal v Mexiku po nějakou dobu. Měl svůj hlavní stan ve Městě Mexiku, kde jeho hotovost byla sesílena až čítala asi 20,000 mužů.

Bylo to 2. února 1848, kdy Mexikáni uzavřeli mír. Konference konána byla za městem vedle oltaře Panny Marie, která jest patronkou Mexikánů. Praví se, že Mexikáni modlili se k Panně, aby mír zemi přinesla a mnozí mezi nimi věřili, že bylo to její zásluhou.

Během mého pobytu v Mexiku navštívil jsem Chapultepec, Churubusco a Molina del Rey. Místě, kde boje zuřily, jsou snadno k nalezení, a pod velikými stromy v Chapultepec bylo mně ukázáno, kde mladí mexičtí kadeti tak hrdivinsky bojovali na obranu své vlasti. Rovněž navštívil jsem Guadalupe Hidalgo, kde smlouva míru byla podepsána. Jest to tři míle od hlavního města a možno se tam dostat po káři. Toto místo jest nejvíce navštěvováno ze všech mexických svatyní. Sta tisíce pouťníků přichází tam každoročně, aby se tam pomodlili a lidé dnes mají tolik důvěry v moe Panny Guadalupe jako měli, když se k ní modlili, aby k míru naklonila srdce Yankeeů.

Králové bez trůnů a poddaných.

Obyčejně představa, která přichází na mysl při slově "král", jest podivuhodný tvor, oděný v rouchách a nosící korunu z drahokamů. Někdy králové jsou malováni na velkolepých ořích a oděni v malebných uniformách. Nieméně však jsou mnozí králové žijící bez přepychu, bez koruny, bez trůnu, bez poddaných. Mnozí z těchto králů bydlí v Paříži.

Francie po mnoho roků měla co dělat a podrobováním divošíských kmenů v jich afrických a asijských državách. Výsledkem těchto dobovavých výlek bylo, že Francii zůstalo "na ruce" několik králů, a tyto králové, kdysi vrchovani vladafí svých království, museli býti dáni do pense, aby netropili mrzutosti.

Behanzin, král Dahomeyský, byl jedním z prvních sesazených králů, s kterým Francie musela počítati. Týž připraven byl o svůj trůn více než před dvěti lety. Jeho syn jest nyní v Paříži, král bez moce. Žije z pense, kterou francouzská vláda mu vyplácí.

Synovec a nástupce, král Behanzin, prince-král Dahomeyský, byl zbaven trůnu v r. 1900. Co tehdy krále nejvíce mrzelo, nebyla ztráta trůnu, ale ztráta ohromného diamantového prstenu. Tento prsten byl darem Francie, téže vlády, která jej později skonfiskovala.

Dřívější král Annamský, kníže Ham Nghi, žije nyní v klidu a míru v Alžírsku. Nemá korunu ani trůnu, ale jest úplně se svým osudem spokojen. Kníže Ham Nghi dostává pense \$1,600 ročně. Byl kdysi monarechou poděli pobřeží Indo-Číny, která byla pod francouzským protektorátem od 1885. Na krále, historie krále Annamského, není zrovna pohnutlivou. Byl zajat Francouzy v 1887 a poslán do Alžírsku po svém zajetí.

Jest ještě jeden Indo-čínský prince, který jest zajatec Francie. Jest to prince Thau Tyai. Týž dostává roční pensi \$6,000 a žije pokojně v Saint Jacques.

Královna bez trůnu jest jinou zajímavou postavou v seznamu korunovaných hlav bez korun. Její jméno je Ravanalo a byla kdysi královnou Madagaskaru. Jest jedním z nejzajímavějších královských pensistů Francie. Po zrušení království na ostrově královna vzata byla do Francie a později do Alžiru. Zprvu královna Ravanalo brala pensi pouze \$5,000 ročně. Nyní Francie lává jí \$20,000 ročně a \$400 na vzdělání její neteře, jež bydlí ve Versailles.

Jest mnoho jiných králů a "králeků," kteří jsou na pensijní listině Francie. Jedním z těchto jest Said Ali. Said Ali byl dřívě sultánem La Grand Comore. Jeho pense byla zvýšena na \$3,400 ročně. Na evropských královských pensistů Francie jest též prince Said Bakari, jenž dostává \$100 ročně. Princezny Adidja a Singa dostávají \$250 ročně.
Tito královští lidé bez trůnů

jsou patrně šťastnější nyní než byli, když vládli nad svými poddanými. Dobře šacení a dobře živení, bez starostí se státem, bez strachu před válkou, tyto neznámí králové, královny, princeové a princezny bez trůnů, avšak s pensí, kterou pravidelně dostávají, nemají si celkem nač stěžovati.

DRUHÝ SLET A ZÁVODY NÁR. JED. SOKOLSKÉ.

Budou odhývány v Omaze, Neb., ve dnech 17., 18., 19., 20. a 21. června 1914. — Přípravný výbor v činnosti. — Účast městské správy a obchodních kruhů.

(Ze zpravodajského výboru.)

Omaha, 11. října 1913.

Omaha, "brána Západu," uvítá v červnu 1914 česko-americké Sokolstvo, pokloní se síle, ladnosti a kázi, vzdá hold myšlence Tyrše a Fugnera. Je to od založení Národní Jednoty Sokolské poprvé, že tak daleko na západ, až do středu této ohromné pevniny, zaletí Sokol, zamává mohutnýmá křídla svýma nad krajinou, kde více než před padesáti lety vznikla česká osada, nad městem, na které se pohlížá jako na metropoli lidu našeho, jenž pomáhal zakládati a budovati velkou říši rozkládající se západně od řeky Mississippi. Veliké etj dostalo se Omaze a zároveň velikých zodpovědností a ona ze všech sil svých se přičiní, aby stala se hodnou té etj a aby dostála zořpovědnostem.

Omaha jest důležitým americkým městem a jest zároveň ohniskem silného duševního života českého. Vychází tu pět časopisů, tři politické a dva hospodářské a nejstarší z těch časopisů založen byl více než před čtyřiceti lety. Omaha stala se sídlem jednoho z nejstarších řádů Č. S. P. S., byla křídlem Západní Česko-Bratrské Jednoty, sokolský sbor byl v ní založen před více než třiceti lety, a ve společném seskupeno jest na tisíce českých mužů a žen. Se South Omahou tvoří veliké české město, největší osadu na západ od Chicago. V Omaze vydržována jest stále česká škola, a zdal někdy naše ciziny uzavře se nad tím ostrůvkem, český hřbitov bude zvěstovati přístupu věkům, že přebýval zde, pracoval a toužil a dychtil o a svoji národní jsoucnost zápasil s náš lid.

Omaha jest důležitým americkým městem. Jest to středisko největších železničních systémů v této zemi a s okolními městy So. Omahou, Council Bluffs a menšími předměstími tvoří metropoli a lidnatostí asi 200,000 obyvatele. Leží na pravém břehu řeky Missouri, a rozkládá se na výšinách a pahorečích, vyniká páva-bena a romantikou nad městem na rovinách ležící. Omaha jest proslulá svými širokými ulicemi, svými alejemi a boulevardy a velkolepými parky. Právem chlubí se Omaha svými školami, jež umlštěny jsou v palácových budovách a střední škola, kterou navštěvuje skoro dva tisíce studentů, věvodí s Capitol Hill celému městu. — Omaha jest sídlem dvou universit a lékařské fakulty státní universitě, její veřejná knihovna, v které se nachází asi 1,000 svazků českých knih a museum, jsou mezi těmi nejlépe zásoběnými a zařízenými v zemi. Duch moderní doby vykoudil ve městě, které před půl stoletím bylo skoro ještě vesnicí "nebetýčáky," jež však od oněch v jiných městech různě se tím, že bylo při nich dbáno sta-telského slohu a estetického krásna. Jest rovněž sídlem velikých průmyslových závodů, mezi nimiž zvláště vyniká tavnárna, železniční dílna a dobytčí obrady a jatky south-omahské, které jsou druhými největšími v zemi.

Sokolské dny nebudou jenom českým svátkem, ale svátkem celého města. Zvěst, že slet a závody byly položeny do Omazy, uvítána byla s nadšením reprezentanty městské správy a kruhy obchodními, jež se přičiní spolu s místní Tě. Jednotou Sokol, aby lidu našemu ukázaly pravou západní pohostinnost. Nebraska jest domovem více než 100,000 Čechů a ti s radostí spěchali vzhledy do jich metropole, kdykoli přichystána něco velikého. O tom nezapomenutelný český den na Zmississippičské výstavě a první

koncert Kubelíkův podaly důkaz. Dále jsou tu české osady v obou Dakotách, v Iowě a Kansasu, které rovněž na Omahu pohlížejí jako na středisko národního života.

Omaha jest vzdálena 1,500 mil od New Yorku a 2,500 mil od Pacifického pobřeží, avšak jakým velkolepým krajem projedou ti, kdož z těch velikých vzdáleností zavítají na sokolské slavnosti! Ti z New Yorku shlédnou velebný tok Hudsonu, který nazýván bývá právem "americkým Rýnem" a shlédnou Albany, kapitol "čísňského státu," dále Buffalo, "královnu jezer" a Niagarské vodopády, jeden z největších divů světa a Cleveland, "město lesů," kde jest velká osada česká a Chicago, metropoli Čechů amerických a čtvrté největší město na světě a Cedar Rapids, jež bývaly nazývány "českými Athénami" a prodanou oblastí, do které pohodlně by se ukryla mnohá z pyšných monarchií evropských. Ti, kdož zavítají do Omazy od Pacifického pobřeží, projedou podivuhodnou říší, jež vznikla v paměti žilých lidí, minou kontinentální rozvod a shlédnou věčně zasněžené vrcholky velikánů divokrášného Skalnatého pohoří, uvidí americký ráj i americkou poušť. A až z jihu nebo severu zavítají do Omazy naši lidé, spatří veliký kus země, její stala se vlastní naší, a ten, kdo chce a dovede pozorovati, všude uvidí něco nového, něco zajímavého. V tom jest půvab cestování.

Kdo však pokládá cestování za námahu, za svízele, může býti ujištěn, že sokolské slavnosti v Omaze poskytnou mu bohatou náhradu. Aby byly skutečně velkolepými, na tom pracuje sokolský výbor, jenž se vynasnaží, aby druhý slet a závody Nár. Jednoty Sokolské důstojně postavily se po bok těm, jež pořádný byly v St. Louisu o světové výstavě a v Chicago. O postupu přípravných prací dovolíme si občana veřejnost zpravovati.

Vše se srovnalo.

Pan Mieh. G. Haburský, Madison, Maine, dopsal nám takto: "Tuto Vám oznamuji, že byl jsem stížen chorobou žaludku. Užíval jsem Trinerovo Léčivé Hořké Víno podle předpisu. Z počátku mne hodně prohnalo, ale pak se vše srovnalo. Cítím se teď mnohem silnějším, protože mohu více sníst. Jsem zcela zdravým a odporučuji proto Trinerovo Léčivé Hořké Víno každému, kdo má nezdravý žaludek." Podobným způsobem vyslovuje se každý, kdo užívá tohoto léku pravidelně, neboť jím odstraní se z těla vše, co tam nepatří. Zvyšuje chuť k jídlu, upravuje zažívání, sesiluje svaly i nervy, odstraňuje zácpu i jiné choroby vnitřnosti, utišuje bolesti a křeče. V lékárnách. Jos. Triner, velko-vyrobitel léčivého hořkého vína, 1333—1339 So. Ashland ave., Chicago, Ill. Cheete-li spolehlivý lék na zahánění bolestí ve svalcích a kloubech, revmatismu a neuralgii, zvolte si Trinerův Liniment. Adv.

NOVÉ OBOUSTRANÉ TALÍROVÉ ČESKÉ RECORDY.

zpívané panem B. Ptákem, členem Národního divadla v Praze. — Cena 75c.

Vapominka, valčík.
U trohu matičky.
Ach, což bych já šporoval.
Listěku duhový.
Kde domov májt
svět mástičku.
Vstávej, má panenko.
U okna jsem já stával.
Následující recordy jsou hrané Princess Military Band:
Vy květičky, pochod.
Už je malá ohlívka do dne, pochod.
České písně, valčík.
Pochod Janovka Filipovité — a jiné.
Píste si o nové seznamy. Při objednáve jedného tuetu recordů hradim expressní výlohy sám.
Et J. JOSEPH JIRAN,
1333 W. 18th Street, Chicago, Ill.
(Advertisement.)

— Vaši přátelé v Čechách budou Vám vděčni, když jim předplatíte "Venkov", a každý měsíc, když je dříve žisto, budou na Vás rádi vzpomínati, že jste jim opatřili dobrou a pro nejvíce zajímavou a poučnou četbu. Ať poznají, jaké časopisy mají v Americe čísti farmari.